

ХАРЬКОВЪ.

ПРИБАВЛЕНИЯ КЪ ХАРЬКОВСКИМЪ ГУБЕРНСКИМЪ ВѢДОМОСТЯМЪ.

Выходять по Понедѣльникамъ, Средамъ и Пятницамъ.

(ГОДЪ ПЯТЫЙ).

Подписная цѣна на Прибавления:

Безъ доставки и Съ доставкою
пересылки. и пересылкою.

За годъ 2 р. 2р. 50 к. с.

—полгода 1р. 25 к. 1р. 60 к. с.

На Губернскія Вѣдомости:

Безъ переплета . . . 3 р. сер.

Въ переплѣтѣ . . . 3 р. 85 к.

За доставку на дому или пе-
ресылку по почтѣ въ годъ 50 к.

№ 40.

СРЕДА.

1-е Мая.

1863.

Статьи для напечатанія и вообще всякаго рода извѣстія просятъ присыпать на имя Редактора.

СОДЕРЖАНІЕ: Доля.—Отвѣтъ на объясненіе—Частныя объявленія.—

ДОЛЯ,

драма у п'яти діяхъ,—СТЕЦЕНЕА.

ДІЯ друга.

Роківъ зо два після першої. Хороший соняшний день, надъ-вечери. У садку підъ деревомъ сидить Олена зъ роботою, шие; біля неї стоїть ей мати Олена вже молодицею.

ЯЗВА 1.

Дзюбиха. Такъ ти кажешъ, що вона не ласкава?

Олена. Та не ласкава, та що-жъ робитимемо!

Дзюбиха. А не бье?

Олена. Та ще не била.

Дзюбиха. А Іванъ не заступаєцца?

Олена. Якъ, іноді почну казати, то вінъ похмуриця й ні ~~сона~~ не промове.

Дзюбиха. А жалі тебе?

Олена. Ще-бъ пакъ не жалівъ. Я-бъ і чайшла за его, коли-бъ вінъ не любивъ мене.

Дзюбиха. Гляди, дочко, шануйся; веселій поглядъ, кажуть, і людей веселить.

Олена. Веселити, та не всіхъ! (Замовкли).

Дзюбиха. Чому-жъ ти попереду не казала мені про це?

Олена. Та думка така була, що покраща.

Дзюбиха. А давно вона така?

Олена. Та хиба-жъ ви не знаете? Вона не хотіла, щобъ Іванъ мене бравъ. І якъ тілько весілля відбули, або й на весиллі ще, вона Боже якъ неприязно дивилась на мене, буцімъ на ворога; а далі усе гірше, усе гірше; а тамъ і покрикувати стала... А тепера вже, кажу-жъ вамъ, чи такъ що, чи ні— усе не доладу, усе не по еи...

Дзюбиха. А ти-бъ годила вже, моя дитино!

Олена. Хиба не годю?!

Дзюбиха. Гляди, дочко! вікъ—не день, шануйся. Що буде, якъ вона віколи ласкавішою й не буде?!

Олена. А! що буде, те буде, а буде те, що Богъ дастъ. (Замовкли).

Дзюбиха. Та що це я упъять забалакалась! пора йти, прощай.

Олена. Отъ таки впъять «прощай»: стривайте ще.

Дзюбиха. Э, ні, дочко, пора вже до-двору.

Олена. Ну, тривайте-жъ; я васъ випроводю. (Устає; йдуть).

Дзюбиха. Приходь-же хочъ у неділю.

Олена. Прийду. (Вийшли).

Я ВА 2.

(Тіки що ці вийшли, вбіга Івга зъ другого боку).

Івга. Ху! та й уморилась-же! (Сіда біля Олененої роботи). Що це вона шие? сорочку. Це Іванові. Помогти—шобъ і мое було! Отъ і щаслива вона собі!.. до любови, бачъ, вийшла. Одну звівъ зъ розуму, а зъ другою одруживсь! Дурна була... Опъ і Олена йде. Здорова, Олесю.

Олена. Здорова. Якъ ти прийшла сюди, що я не бачила?

Івга. Черезъ садки.

Олена. Що це тебе не видко стало?

Івга. Та такъ; то те, то те міша, та й не прийдешъ. А Іванъ де?

Олена. На ярмарокъ зъ матірью поїхавъ, та вже ось третій день нема.

Івга. Такъ це тобі воля безъ свекрухи?

Олена. Мені й при п'їй байдуже!

Івга. Хиба покращала?

Олена. Який врагъ, покращала! одинаковісінка.

Івга. Та чому Іванъ за тебе не застушиця?

Олена. Цуръ ему пекъ.

Івга. А що вже на вулиці теперъ весело! шкода, що тебе нема.

Олена. Шкода! (Зітхнула). Рученьки звъязала невірна дружина.

Івга. Хиба невірна?

Олена. Та дружина—то вірна, та свекруха!...

Івга. Отъ потура!

Олена. Треба потурати. Скачи, враже, якъ панъ каже,—на те вінь багатий. (Замовкли, а далі):

Івга (стиха почала):

Мати сина та при людіхъ била,
На самоті сина научила:

«Та поїдь, сину, у Прилуку до торгу,

«Та купи, сину, дротяні віжки,

«Та звъяжи сущі й ручки і ніжки.

«Купи, сину, дротяну нагайку,

«Та бий мілу зъ вечіра до ранку»...
(Скінчila).

Олена. Отто мати!.. Нітъ, я теперъ оцієи співаю:

Та зачула стара мати,

Та по тімъ боці стоя...

«Ой, не плачъ, доню, не журися,

«Бо така твоя доля:

«Ой, полюбила прійдисвіта

«Та при місяцю стоя»:

(Скінчila). Моя бачъ пісня, усе еи співаю.

Івга. Давай удвохъ, та тієи, що «Ой, уже вечіръ та повечеріло»,—що ти, було, Івана кличешъ, якъ парубкувавъ.

Олена. А ну, ну! чи не прийде й тепера!

Івга. Хиба скучила?

Олена. А вже вже. (Івга зітхнула). Що це ти такъ важко?

Івга. Такъ. Ввівъ мене Іванъ у славу,— теперъ хочъ зъ мосту та въ воду! Сватаетца старий ковалъ—шід!.... (Олена морчиць. Івга трохи згомъ почина):

Ой, уже вечіръ тай повечіріло,
Та вже вже мое серденько тай повеселіло.

Ой, прийди, прийди, хрещатий барвінку,

Відченю я сінечки, пустю у комірку.

Ой, якъ зустрічала, то все цілавала,

А якъ проводила—плакала, ридала.

(Скінчila).

Олена. Охъ! хо—хо—хо! Минулося діувуваничко! минулося, не вернецца.

Івга. Хиба шкода?

Олена. Та не жаль би було, якъ свекруха не така. Я й боялась цего—одже не встереглась.

Івга. (Почала):

Сама ходю по каменю;
Кона водю. Кінь ленъ топче.
По дорозі горобець скаче.

Ой, чижику, горобейчику!
Скажи мені усю правдоночку:
Кому воля, кому волі нема?

«Дівчатонькамъ своя воленька:
«За стрічечку, та за віночокъ,
«На узвію, та у таночокъ.»

Ой, чижику, горобейчику!
Скажи мені усю правдоночку:
Кому воля, кому волі нема?

«Молодицямъ нема волі:
«У зашічку буркунъ бурчить,
«А по хаті свекруха ляштиш!

«Свекруха каже: вгоди мені
«Дитя каже: розповий мене.
«Буркунъ каже: поцілуй мене.»

Олена. Оттакои ще втни!

Івга. А що? може, ій не до-ладу?

Олена. Та правда-жъ, правда—А цить! (При слухаюча). Приихали наші. Ну, слава Богу! Шідужъ я на зустрічъ, а ти посидь. (Нобігла.)

Івга. Ні, прощай. (Олена цого не чула, вибігла вже зъ саду). Нобігла. Чи йти, чи ні? Шідждати, чи не прийде Іванъ. (Шие її співа):

Тахо, тихо Дунай воду несе,
А ще тихше дівка косу чеше.
Вона чеше, та на Дунай несе.
«Пливи, косо, у-плинь за водою,
«Щобъ наложивъ зрадникъ головою!»
Нема краю тихому Дунаю,
Нема вшинку вдовиному сину,
Що звівъ зъ ума дівку сиротину.
Охъ ізвівши, на коника сівши:
«Оставайся, слави набирайся!
«А я, молодъ, слави не боюся:
«Вийду зъ села, заразъ оженюся.
«Мені-жъ, дівко, та пришиють квітку;

«Тебе-жъ, дівко, заверять въ намітку.»
(Скінчил). Ні, бачъ, не завертіли й досі!..

І В А З.

Іванъ (входе). Бачъ! Я кажу, що воно тутъ скігле, а це ти, небого. Здорова, дівко! Ще жива, крішка?

Івга (весело). Та, бачъ, живу ще, вештаюсь міжъ людьми!

Іванъ. Спасибі тобі, що не цураєсся пасъ, що Олесю відвідала.

Івга. Ні, бачъ, забуду тебе!...

Іванъ. Хиба не забудешъ?!

Івга (жалібно). Я жъ тебе любила, мій соколику! (Тихо, якъ не плачуши): а ти зрадивъ!...

Іванъ. А ну-бо, Ивго! Я вже цого не люблю.

Івга. Не любишъ!... Я знаю, що не любишъ! Я тобі, мій лебедику, не забуду довіку, довіку дакуватиму.

Іванъ. А цуръ тобі пекъ, маро! відайди.

Івга. (Жалібно, якъ не плаче). Стравай! Може, й мене коли згадаешъ!.

Іванъ. Може, її згадаю.

Івга. Ти думаєшъ, що тебе жінка любе? Ні!

Іванъ. Овва! брешешъ, дівко.

Ізя. А вона твою матіръ що-часу лає!

Іванъ. Ну, матіръ, та не мене.

І В А 4.

Олена (вбіга). Іване! іди, чогось мати кличуть. А ти, Ивго, підожди ще, посидь: мати спати ляже—я уп'ять прийду.

Іванъ. Онь Ивга каже, що ти на матіръ школуєшъ.... Га?

Олена. Бо мати допіка мені. Хочъ і теперъ: п'яна приихала, та—ї те не такъ і друге не такъ, і «ти, мабуть, якъ ми поїхали, то і въ хаті не була;—якъ я зъ двору—ї ногою не ступила.» А ти, не бойсь, не естуїсся!

Іванъ. Олено! не кажи мені за матіръ. Не школуй на ню, бо вона—мати. Що-жъ я робитиму?!

Олена. Що? нову хату збудуй, бо вона у цій живцемъ ість.

Іванъ. Не бійсь, жива будешъ! не прогліне.

Олена. Та йди-жъ, кличе.

Іванъ. Прощай, Ивго!

Івга. Щасливо.

Олена (Івзі): Страйвай, не ходи. (Іванъ і Олена вийшли).

І В А 5.

Івга. (Зосталась одна. Задумалась, а далі:) Щасливі вони собі!—Що вінъ мені наробивъ?... Обманивъ!... Тіки, що за старого йти... Не вікъ діувувати! Якъ небудь калагатиму вікъ за нимъ. Осторіділо вже поговіръ той слухати!... А Іванъ? Прощай, Іване! Насміявсь надо мною: дурнечка, бать, буда!.... Охъ—хо—хо—хо! (Шие; потімъ й співати почала:)

Охъ, ізрада, зрада, карі очі—зрада!
Чомъ у тебе, милий, не щирая правда,
Не щирая правда?

Казавъ еси, милий, що сватати будешъ,
А теперъ я бачу, що твоя не буду,
Що твоя не буду!...

Ой, хочъ знайдешъ ти воли та корови,
Та не знайдешъ такі чорні брови,
Такі чорні брови!—

Ой, хочъ знайдешъ ти рушникъ на кілочку,
Та не знайдешъ брови на шнурочку,
Брови на шнурочку.

О, хочъ знайдешъ ти на личко білішу,
Та не знайдешъ на серце вірнішу,
На серце вірнішу.

Ой, хочъ знайшовъ ти.... та все не такую,
Та якъ ти покинувъ, мене молодую,
Мене молодую!

Та покинь-же, милий, хочъ коня вороного,
Та щобъ я поминала тебе молодого,
Тебе молодого.

—На що-жъ тобі, мила, кона покидати,—

—Будешъ ти мене і такъ поминати,

І такъ поминати!

(Скінчала).

Буду, буду поминати тебе, мій соколе ясний! Бо згубивъ, навіки згубивъ мене молодую! (Плаче, а далі втерла слези): Піду. (Виходе).

І В А 6.

(Трохи згодомъ входять Іванъ і Олена).

Іванъ. А Івга още й пішла вже?

Олена. Пішла-жъ, і не діждалась. Сісти копернути ще разівъ зò-два голкою. (Сіда, шие).

Іванъ. Та вже не видко шити.

Олена. Ні, ще нічого. Оттакъ загяди твоя мати, кричить-кричить, хто его зна, чого й що,—хочъ твереза, хочъ п'яна.

Іванъ. Стільки разъ я казавъ тобі, Олено, не кажи мені за матіръ нічого!

Олена. Ну, якъ таки не казати, коли вона дармісінько зобижча мене! Ти забувъ, мабути, що казавъ мені, якъ залицавсь....

Іванъ. Ні, не забувъ. Ти вже ось удесяте нагадуєшъ, та ще щобъ забувъ! Хиба ти не чула, що я при тобі хочъ і заразъ казавъ ий? Адже не послухала! Не вже таки мені зъ матірью битись? Я казавъ це і кажу: що-жъ будешъ зъ нею робити, коли въ неї вдача така!

Олена. Хороша вдача—людъ каламутити!

Іванъ (ласково). А я тебе й теперъ шаную, моя голубко! Онъ на спідницю купивъ тобі, черевики, платокъ... Чого-жъ іште тобі? Ажъ мати грибала!

Олена. Та я знаю, що мати грибала.... Ніть, мій голубе, мені це цого хочеця, а мирного... тихо життя,—щобъ сварки даремної не було....

Іванъ. А! і не такі, якъ ми, Олесю, лающія та бьющи, ато ще намъ іноді не полаятись!

Олена. А намъ-же чого на іншихъ дивитись?

Іванъ. Ми-бо багато свого розуму маємо,—такъ у людей, бачъ, нічого вчитись. Намъ-би зовсімъ не слідъ потурати на материну лайку; ... (махнувъ рукою).

Олена. Чого-жъ вона кричить? чого ий треба відъ мене?

Іванъ. Того, що ий хочецця!

Олена. Мені ніякovo слухати, якъ я невинна! Колибъ провинилася, тоді хочъ і лай, то не такий жаль буде; ато дармісінько!...

Іванъ (ласково). Олесю! Послухай мене, мое серце, корись, моя голубко! чини ії волю! вона—мати, вона—старша у хаті! Бо Й Богъ казавъ: шану́й матіръ!

Олена. Коли вона мати, хай порядокъ дае! Ато мутить тіки, та сварку що-часу затіва!

Іванъ (зъ серцемъ і зъ жалемъ). А! зъ тобою балакати гороху наївишися. Цуръ тобі пекъ! Ти все мені матірю донікаешъ! (Устає, хоче йти).

Олена. Куди-жъ ти?

Іванъ. Піду на-двіръ, по хазяйству подивлюсь.

Олена. Та оттакъ і вікъ жити?

Іванъ. Оттакъ і жити.

Олена. Эге-ге! Не такъ я ждала, та не такъ і бажала!...

Іванъ. Ну, що-жъ робитимемо!

(Замовкли; а далі):

Олена (зітхнула). Боже мій, Боже!..... (*Іванъ* тежъ тяжко зітхнувъ; іде). Стривай-бо, не ходи, Івасю! Остап'ся, хочъ побалакаемо на самоті. Я тобі пісенько.

Іванъ. Ніколи. (Вийшовъ).

І ВА 3.

Олена (одна зосталася; задумалася; довгенько такъ сиділа, а далі): Що-то буде! що-то дальши буде! (Зітхнула. Співа):

Червоная калинонъка, червоная калинонъка
На яръ-воду схилилася,—

Де дівчина журилася, де дівчина журилася,
Що безъ долі вродилася!

Що безъ долі вродилася, що безъ долі вродилася,
А безъ щастя заміжъ пішла!

Безъ щастя, безъ щастя йшла! А ждалося ща-

стя!.. Кому яка доля випаде! (Зітхнула).
(Завіса пада. Кінець другої дії).

(Продолж. слѣдуетъ.)

ОТВѢТЬ НА ОБЪЯСНЕНИЕ.

Въ № 28 Приб. къ Хар. Губ. Вѣдом. напечатано объясненіе на напоминаніе, сдѣланное мною одному господину, отъ имени депутатскаго собранія студентовъ.

Прежде чѣмъ приступлю къ разъясненію причины, заставившей депутатское собраніе поручить мнѣ сдѣлать одному господину гласное напоминаніе, позвольте, одинъ господинъ, обратиться къ вамъ съ вопросомъ: что заставило васъ отзоваться на напоминаніе раніе публикованія вашей фамилії? Коль скоро вы правы, то вы смѣло могли дождаться появленія вашей фамилії въ печати, а потому доказать публикѣ, что депутатское собраніе оклеветало васъ и потребовать отъ него удовлетвореніе за нанесенное вамъ оскорблениіе. Читая вашъ преждевременный отзывъ, невольно приходитъ на мысль пословица: на ворѣ шашка горить.

Одинъ господинъ въ своемъ объясненіи упрекаетъ меня, что я сунулся не въ свое дѣло и дѣло то, говорить онъ, какъ видно, я совсѣмъ не знаю. Я постараюсь объяснить публикѣ все дѣло, и предоставлю ей судить объ основательности этого упрека.

Въ 1864 г. въ октобрѣ мѣсяцѣ, на афишахъ было напечатано, что въ здѣшнемъ театрѣ любителеми дается спектакль въ пользу бѣдныхъ студентовъ. Спустя недѣлю послѣ спектакля, на депутатскомъ собраніи студентовъ по дѣламъ студентской вспомогательной кассы, бывшій секретарь собранія, г. Констанкъ, передалъ собранію, что студентъ г. Бергъ, участвовавшій въ этомъ спектаклѣ, сказалъ ему, что послѣ этого спектакля остались 120 р. чистаго дохода, и что онъ, т. е. г. Бергъ, отчетъ по этому спектаклю самъ составилъ и передаль вмѣстѣ съ оставшейся суммой актеру здѣшняго театра г-ну Милославскому. Депутатское собраніе ожидало, что

вѣроятно г. Милославский представить эти деньги куда слѣдуетъ, т. е. г. попечителю, или-же въ студенческую кассу.

Проходитъ мѣсяцъ, два, полгода, наконецъ годъ, а денегъ г. Милославский не представляетъ. Этимъ временемъ путятинскія правила о взносѣ за слушаніе лекцій вошли въ свою силу и многихъ бѣдныхъ студентовъ ожидала участь быть исключеннымъ изъ университета. Депутатское собраніе студентовъ, по-вѣряя кассу и отыскивая средства помочь своимъ бѣднымъ товарищамъ, заговорило опять о суммѣ, оставшейся послѣ вышеупомянутаго спектакля, и поручило мнѣ, какъ депутату по кассѣ, похлопотать объ этихъ деньгахъ.

На другой день я съ г. Бергомъ отправился къ г. Милославскому, къ которому я обратился съ слѣдующимъ вопросомъ: У васъ сумма, оставшаяся послѣ спектакля? У меня, отвѣчалъ г. Милославский. Въ такомъ случаѣ депутатское собраніе проситъ, что-бы вы вручили мнѣ эти деньги для передачи въ студенческую кассу. У меня теперь денегъ нѣть, отвѣчалъ онъ. Въ такомъ случаѣ дайте мнѣ роспись. Извольте. Послѣ вышеупомянутаго разговора, какой-то господинъ, бывшій въ то время у г. Милославского, котораго, какъ я послѣ узналъ, зовутъ г. Полозовымъ, возъимѣлъ слѣдующее разсужденіе: Какое право имѣть депутатское собраніе требовать эту сумму? Любители, продолжалъ онъ, имѣли право раздать эту сумму бѣднымъ студентамъ, которыхъ они сами знаютъ. Правъ-ли г. Полозовъ, или нѣть все-таки распорядители обязаны были напечатать отчетъ объ употребленіи вырученной суммы, какъ для любителей, принимавшихъ участіе въ спектаклѣ, такъ и для публики, посѣтившей спектакль съ благотворительной цѣлью. Вслѣдъ за разсужденіемъ г. Полозова, г. Милославский сказалъ, что онъ согласенъ съ мнѣніемъ послѣдняго, что онъ депутатское собраніе знать не-знаетъ, и что отчетъ представить г. попечителю, Д. С. Левшину, что онъ будто-бы, уже былъ у него послѣ спектакля, и что г. попечитель, узнавши о ничтожной суммѣ, оставшейся послѣ спектакля, махнулъ на нее рукой.

Вы легко можете судить, читатель, какъ странныи показались мнѣ слова г. Милославского, за минуту предъ тѣмъ говорившаго, что онъ этихъ денегъ, въ настоящее время не можетъ отдать, пото-

му что у него нѣть и хотѣлъ мнѣ дать роспись. Какъ видно слова г. Полозова заставили его перемѣнить намѣреніе.

(Окончаніе въ слѣд. №.)

ЧАСТИЧНЫЙ ОБЪЯВЛЕНИЕ.

1) Агентъ с.-петербургскаго страхового отъ огна общества, Василій Петровичъ Серебренниковъ имѣетъ честь извѣстить гг. владѣльцевъ государственныхъ пяти-процентныхъ выкупныхъ свидѣтельствъ, получаемыхъ помѣщиками изъ мѣстнаго губернскаго по крестьянскимъ дѣламъ присутствія, за отходящую отъ нихъ въ собственность крестьянъ землю, что онъ покупаетъ таковыя свидѣтельства и кто желаетъ продать, покорнейше проситъ обращаться къ нему въ контору означенаго общества, на Московской ул., въ домѣ Грановскаго. (440)—1

—
2) Имѣю честь извѣстить почтеннѣйшую публику, что бывшее фотографическое заведение г. Нейшебера—перешло въ мои руки и находится на Московской ул., въ домѣ Бильзина.

Цѣна визитными карточками, за дюжину, 6 р. с.

Фотографическая письменная марки, за 100 штуку 25 р.

Карлъ ДАРРЕ. (200)—1.

—
3) Будучи приглашенъ харьковскою городскою думою снять подрядъ на мщеніе улицъ, но опоздавъ пріѣздомъ и не получивъ на этотъ разъ городской работы,—прошу почтеннѣйшую публику удостоить меня частными работами.

За прочность работы и умѣренность цѣнъ отвѣчаетъ РОБЕРТЪ ГЕЛЬВИХЪ, каменьщикъ изъ Риги.

Спросить у г. КЛОССА на Московской ул.,
близъ харьковскаю моста, въ д. г-жи Гюнста.
(300)—1

4) Депо лучшихъ спичекъ, въ ма-
газинъ Т. ВИТТА, возль дворянскаго
собранія. (60)—1

5) СПИРТОМЪРЫ ТРАИЛЕСА,

за казенною печатью и со свидѣтель-
ствами, поступили въ продажу въ ма-
газинъ Т. Витта, съ можно съ дво-
рянскимъ собраниемъ. (114)—1

6) Получено изъ Англіи: кухонная посуда,
чугунная эмалированная, англійская и британ-
ского металла, извѣстная прочностью, и ко-
торая добротой превосходитъ всякую другую.
Кровати жалѣзныя разборныя, дѣтския кол-
сочки, ковры, столярные и слесарные инстру-
менты и большая партія ножницъ для стрижки
овецъ. Все вышеозначенное продается по
самымъ умѣреннымъ цѣнамъ, въ магазинъ Поп-
марева, на торюовой площади.

Тутъ-же продается большая партія ор-
ховааго дерева въ брусьяхъ и доскахъ, самое
сухое, и бричка на лежачихъ рессорахъ, луч-
шей работы. (420)—1

7) На дачѣ г. Тюрина отдаются квар-
тиры на лѣто; спросить въ конторѣ типо-
графіи. (62)—1

8) Лучшаго качества песокъ и глину печ-
ную можно брать въ дворѣ г. Рейнгардта, ни-
жне театра, въ классическомъ переулкѣ—по 5
к. за возъ; при большомъ-же количествѣ, съ
уступкою. (132)—1

9) Продается дорожная карета, на углу мѣщан-
ской и бѣлгородской улицъ, въ домѣ к. Панченка;
о цѣнѣ спросить въ квартирѣ Федоровой. (110)—2

10) Архитекторъ, иностранецъ, и-
мьюющій уже практику въ Россіи при-
нимаетъ на выгодныхъ кондиціяхъ зака-
зы на устройство во всѣхъ видахъ до-
мовъ, сахарныхъ и винокуренныхъ заво-
довъ и составленіе ихъ проектовъ. Адрес-
оваться въ магазинъ г. Скотти, на
Московской улицѣ. (230)—2

11) Продается рояль, работы с.-петербургск.
мастера Беккера; о цѣнѣ узнать въ домѣ г.
Лертира, на Сумской улицѣ. (85)—2

12) Продается почти новый фазтонъ, на ле-
жачихъ рессорахъ, хорошей работы, за сход-
ную цѣну,—на Конторской улицѣ, близъ быв-
шей птицейной конторы, въ домѣ г. Спенлеръ.
(130)—2

14) Въ 5 верстахъ отъ г. Харькова отдаются на льто дома съ другими хозяйственными постройками; спросить на Скрынниковой ул., въ домѣ генерала Тихоцкаго. (120)—3

15) Продается РОЯЛИНО, за Лопанью, на Коцарской улицѣ, въ д. Левандовскую въ квартире Шоголева. О цынѣ можно узнать тамже или въ домѣ Губина, на Московской улицѣ. (132)—3

16) За Лопанью, на Благовѣщ. улицѣ, въ д. Хрущова прод. сливки бутылками—хорошее молоко и сметана. [74)—3

17) Продается за весьма выгодную цыну, въ волчанскои упѣз., въ 36 в. отъ Харькова, по Салтовской дорогѣ, 412 д. незаселенной удобной пахатной и сънокосной земли, въ томъ числѣ 73 д. полустроено льса. Спросить А. И. Яворскую, на Михайловской ул., въ д. Шепт. (183)—3

18) Въ Харьковѣ, близь Николаевской площасти, въ домѣ г-жи Верховской, за отъездомъ ротмистра Говоруха-Отроки продаются недорого: туалетъ, образники, двойная кровать съ ширмою и этажерка—все орехово дерева и новое; а также ГОРОДСКАЯ ДВУМѢСТНАЯ КАРЕТА на лежачихъ рессорахъ, упряженъ для дышла и оглобель съ наборомъ накладной зеребра, кучерскіе кафтаны и шляпы и буфетъ, отдѣланный подъ орехъ. Вещи эти можно видѣть ежедневно во всякое время; спросить человѣка Федора. [394]—3

13) Имѣю честь довести до свѣдѣнія почтенѣйшей публики, что въ моемъ магазинѣ оптическихъ, физическихъ, хирургическихъ и проч. и проч. инструментовъ,

на Московской улицѣ, въ домѣ

СТАРОЙ ГИМНАЗИИ
находится большой запасъ
ВЫВѢРЕННЫХЪ СПИРТОМѢРОВЪ
ТРАЛЛЕСА,

введенныхъ правительствомъ для повсемѣстнаго употребленія и приготовленныхъ самыми лучшими мастерами въ Берлинѣ. Эти инструменты можно получать у меня полные съ описаніемъ, и отдельно, безъ принадлежностей. Такъ какъ запросъ на спиртомѣры Траллеса увеличивался у меня ежедневно, то я запасся этими приборами въ большомъ количествѣ, и, кроме того, устроилъ въ моемъ механическомъ заведении

ОСОБОЕ ОТДѢЛЕНИЕ,

предназначенное преимущественно для исправлений спиртомѣровъ, которые при перевозкѣ легко подвергаются порчамъ, хотя часто и непримѣтнымъ для неопытного глаза, но между тѣмъ имѣющимъ весьма большое влияніе при опредѣленіи крѣпости спирта и потому вводящимъ въ значительныя ошибки.

Я принимаю также заказы высылать спиртомѣры по почтѣ, при самой тщательной упаковкѣ.

Кромѣ вышеупомянутыхъ инструментовъ, находятся у меня всегда разныя принадлежности для сахарныхъ, винокурныхъ, пивоваренныхъ и проч. заводовъ, и изготавливаются въ моемъ механическомъ заведеніи по заказу. Оптикъ и механикъ А. Эдельбергъ.

(855)—2.